

**КОНВЕНЦІЯ ПРО ВІДМИВАННЯ, ПОШУК,
АРЕШТ ТА КОНФІСКАЦІЮ ДОХОДІВ,
ОДЕРЖАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ ***

Страсбург, 8 листопада 1990 року

European Treaty Series/141

* Офіційний переклад

ПРЕАМБУЛА

Держави-члени Ради Європи та інші держави, які підписали цю Конвенцію,

враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами,

будучи переконаними в необхідності проведення спільної кримінальної політики, спрямованої на захист суспільства,

вважаючи, що боротьба з тяжкими злочинами, що стали зростаючою міжнародною проблемою, вимагає застосування сучасних і ефективних методів на міжнародному рівні,

вважаючи, що одним з таких методів є позбавлення злочинців доходів, одержаних злочинним шляхом,

вважаючи, що для досягнення цієї мети обов'язково необхідно також створити життєздатну систему міжнародного співробітництва,

погодилися про таке:

Глава I

ВИКОРИСТАННЯ ТЕРМІНІВ

Стаття 1

Використання термінів

Для цілей цієї Конвенції:

- a) "доходи" означає будь-яку економічну вигоду, набуту злочинним шляхом. Вона може складатися з будь-якої власності, зазначеної в підпункті b цієї статті;

- b) "власність" включає власність будь-якого виду, матеріальну власність чи власність, виражену в правах, рухоме чи нерухоме майно і правові документи або документи, які підтверджують право на таку власність чи частку в ній;
- c) "засоби" означає будь-яку власність, яка використовується або може використовуватися будь-яким чином, повністю або частково, для вчинення кримінального злочину чи кримінальних злочинів;
- d) "конфіскація" означає покарання або захід, призначені судом після розгляду справи стосовно кримінального злочину чи кримінальних злочинів, результатом якого є остаточне позбавлення власності;
- e) "предикатний злочин" означає будь-який кримінальний злочин, в результаті якого виникли доходи, що можуть стати предметом злочину, зазначеного в статті 6 цієї Конвенції.

Глава II

ЗАХОДИ, ЯКІ ПОВИННІ ВЖИВАТИСЯ НА НАЦІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Стаття 2

Конфіскаційні заходи

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення її спроможності конфіскувати засоби і доходи або власність, вартість якої відповідає таким доходам.

2. Кожна Сторона під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження чи приєднання може заявити шляхом перепровадження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи про те, що пункт 1 цієї статті застосовується тільки до злочинів або категорій злочинів, зазначених в такій заяві.

Стаття 3

Слідчі та прелімінарні заходи

Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення її спроможності встановлювати і висліджувати власність, яка підлягає конфіскації згідно з пунктом 1 статті 2, і запобігати будь-якому використанню, будь-якій передачі або будь-якому розпорядженню такою власністю.

Стаття 4

Спеціальні слідчі повноваження та методи

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для уповноваження її судів або інших компетентних органів видавати розпорядження про надання банківських, фінансових або комерційних облікових документів або про їх вилучення з метою здійснення дій, зазначених в статтях 2 і 3. Сторони не повинні ухилятися від вжиття заходів згідно з положеннями цієї статті на підставі банківської таємниці.

2. Кожна Сторона розглядає питання про вжиття таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення її спроможності використовувати спеціальні слідчі методи, що сприяють встановленню і висліджуванню доходів і збиранню пов'язаних з ними доказів. Такі методи можуть включати постанови про підслуховування, нагляд, перехват телекомунікаційних повідомлень, доступ до комп'ютерних систем і постанови про надання конкретних документів.

Стаття 5

Засоби правового захисту

Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення того, щоб зацікавлені сторони, інтереси яких зачіпаються діями згідно з

положеннями статей 2 і 3, мали ефективні засоби правового захисту для збереження їх прав.

Стаття 6

Злочини, пов'язані з відмиванням доходів

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для того, щоб дії, вчинені навмисно, розглядалися внутрішнім законодавством як злочини, а саме:

- a) перетворення або передача власності, усвідомлюючи, що така власність є доходом, з метою приховування або маскуванню незаконного походження власності або з метою сприяння будь-якій особі, замішаній у вчиненні предикатного злочину, уникнути правових наслідків її дій;
- b) приховування або маскуванню справжнього характеру, джерела, місцезнаходження, стану, переміщення, прав стосовно власності або володіння нею, усвідомлюючи, що така власність є доходом;
- i з урахуванням її конституційних принципів і фундаментальних засад її правової системи:
- c) набуття, володіння або використання власності, усвідомлюючи під час отримання, що така власність була доходом;
- d) участь у вчиненні, об'єднання або змова з метою вчинення, замах на вчинення, пособництво, підмова, сприяння і поради щодо вчинення будь-якого із злочинів, визначених відповідно до цієї статті.

2. Для цілей виконання або застосування пункту 1 цієї статті:

- a) не має значення, чи підлягав предикатний злочин кримінальній юрисдикції Сторони;
- b) може бути обумовлено, що злочини, зазначені в пункті 1, не застосовуються до осіб, які вчинили предикатний злочин;
- c) обізнаність, намір чи ціль, необхідні як елемент складу злочину, зазначеного в пункті 1, можуть виводитися з об'єктивних, фактичних обставин.

3. Кожна Сторона може вживати таких заходів, які вона вважає також необхідними для кваліфікації своїм внутрішнім законодавством як злочинних всіх або деяких з дій, зазначених в пункті 1 цієї статті, а також в будь-якому або в усіх з нижченаведених випадків, коли правопорушник:

- a) повинен був припускати, що власність є доходом;
- b) діяв з метою одержання прибутку;
- c) діяв з метою сприяння продовженню злочинної діяльності.

4. Кожна Сторона під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання може заявити шляхом перепроводження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи про те, що пункт 1 цієї статті застосовується тільки до предикатних злочинів або категорій таких злочинів, які зазначені в цій заяві.

Глава III

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Розділ 1

Принципи міжнародного співробітництва

Стаття 7

Загальні принципи і заходи в галузі міжнародного співробітництва

1. Сторони у якнайширш можливий спосіб співпрацюють між собою з метою розслідування і судового розгляду справ, що стосуються конфіскації засобів і доходів.

2. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення її спроможності задовольняти, за умов, передбачених цієї статтею, прохання:

- a) стосовно конфіскації конкретних предметів власності, що являють собою доходи або засоби, а також стосовно конфіскації доходів у вигляді вимоги сплати грошової суми, еквівалентної вартості доходів;
- b) стосовно допомоги у проведенні слідства та прелімінарних заходів з метою використання будь-якої форми конфіскації, зазначеної у підпункті a вище.

Розділ 2

Допомога у проведенні розслідування

Стаття 8

Зобов'язання надавати допомогу

На прохання, Сторони у якнайширш можливий спосіб надають одна одній допомогу у встановленні і розшуку засобів, доходів та іншої власності, що підлягають конфіскації. Така допомога включає надання і забезпечення доказів стосовно

існування, місцезнаходження або пересування, характеру, юридичного статусу чи вартості вищезгаданої власності.

Стаття 9

Надання допомоги

Допомога згідно зі статтею 8 надається в межах і відповідно до внутрішнього законодавства запитованої Сторони згідно з визначеними у проханні процедурами, якщо вони не суперечать її внутрішньому законодавству.

Стаття 10

Надання інформації без попереднього прохання

Без шкоди для її власного розслідування або судового розгляду Сторона без попереднього прохання може надіслати іншій Стороні інформацію про засоби і доходи, коли вона вважає, що надання такої інформації може допомогти Стороні, якій вона надається, в порушенні чи проведенні розслідування або судового розгляду або може заохотити цю Сторону до звернення з проханням згідно з положеннями цієї глави.

Розділ 3

Прелімінарні заходи

Стаття 11

Зобов'язання вживати прелімінарних заходів

1. На прохання іншої Сторони, яка порушила кримінальне переслідування або судовий розгляд справи з метою конфіскації, Сторона вживає необхідних прелімінарних заходів, таких як заморожування чи накладення арешту, з метою запобігання будь-якому використанню, передачі або розпорядженню власністю, яка пізніше може бути предметом клопотання про конфіскацію або яка може бути такою, що відповідатиме вимогам клопотання.

2. Сторона, яка отримала клопотання про конфіскацію згідно зі статтею 13, вживає, при наявності відповідного прохання, заходів, зазначених в пункті 1 цієї статті, стосовно будь-якої власності, яка є предметом клопотання або яка може бути такою, що відповідає вимогам клопотання.

Стаття 12

Здійснення прелімінарних заходів

1. Прелімінарні заходи, зазначені в статті 11, здійснюються в межах і відповідно до внутрішнього законодавства запитуваної Сторони згідно з визначеними у проханні процедурами, якщо вони не суперечать її внутрішньому законодавству.

2. До припинення будь-якого прелімінарного заходу, здійснюваного згідно з цією статтею, запитувана Сторона, по можливості, надає запитуючій Стороні можливість обґрунтувати необхідність продовження здійснення заходу.

Розділ 4

Конфіскація

Стаття 13

Зобов'язання здійснювати конфіскацію

1. Сторона, яка від іншої Сторони отримала клопотання про конфіскацію засобів або доходів, розташованих на її території:

- a) забезпечує виконання постанови про конфіскацію, ухваленої судом запитуючої Сторони, щодо таких засобів чи доходів; або
- b) передає це клопотання своїм компетентним властям з метою отримання постанови про конфіскацію і, в разі одержання такої постанови, виконує її.

2. Для цілей застосування пункту 1.b цієї статті, кожна Сторона, у разі необхідності, має право порушувати справу про конфіскацію згідно з її власним законодавством.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються також до конфіскації у вигляді вимоги сплати грошової суми, еквівалентної вартості доходів, якщо власність, до якої може бути застосована конфіскація, розташована на території запитуваної Сторони. В таких випадках, при застосуванні конфіскації згідно з пунктом 1, запитувана Сторона, у разі неотримання платежу, звертає вимогу на будь-яку власність, яка може бути використана для цих цілей.

4. Якщо клопотання про конфіскацію стосується конкретного предмета власності, Сторони можуть дійти згоди про те, що запитувана Сторона може застосувати конфіскацію у вигляді вимоги сплати грошової суми, еквівалентної вартості власності.

Стаття 14

Здійснення конфіскації

1. Процедури домагання і застосування конфіскації згідно зі статтею 13 регулюються законодавством запитуваної Сторони.

2. Запитувана Сторона повинна враховувати висновки щодо фактів, які викладені в обвинувальному вирокі чи судовому рішенні запитуючої Сторони або на яких побічно ґрунтується такий обвинувальний вирок чи судове рішення.

3. Кожна Сторона під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання, може заявити шляхом перепровадження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи про те, що пункт 2 цієї статті застосовується тільки за умови дотримання її конституційних принципів і фундаментальних засад її правової системи.

4. Якщо конфіскація полягає у вимозі сплати грошової суми, компетентний орган запитуваної Сторони конвертує цю суму в

валюту цієї Сторони за обмінним курсом, який діє на час прийняття рішення про застосування конфіскації.

5. У випадках, що підпадають під дію пункту 1.а статті 13, право приймати рішення стосовно будь-якого клопотання про перегляд постанови про конфіскацію має тільки запитуюча Сторона.

Стаття 15

Конфіскована власність

Запитувана Сторона розпоряджається будь-якою конфіскованою власністю відповідно до свого внутрішнього законодавства, якщо зацікавлені Сторони не дійдуть іншої згоди.

Стаття 16

Право застосування і максимальний розмір конфіскації

1. Клопотання про конфіскацію, заявлене згідно зі статтею 13, не зачіпає права запитуючої Сторони самостійно виконувати постанову про конфіскацію.

2. Ніщо в цій Конвенції не повинно тлумачитися як таке, що дозволяє, щоб загальна вартість конфіскації перевищувала грошову суму, визначену в постанові про конфіскацію. Якщо, на думку Сторони, це може трапитися, зацікавлені Сторони розпочинають консультації для запобігання цьому.

Стаття 17

Тюремне ув'язнення за неплатоспроможність

Запитувана Сторона не застосовує тюремне ув'язнення за неплатоспроможність і не вживає ніякого іншого заходу, що обмежує свободу особи, внаслідок клопотання згідно зі статтею 13, якщо це обумовлено у клопотанні запитуючої Сторони.

Розділ 5

Відмова від співробітництва та відстрочка співробітництва

Стаття 18 Підстави для відмови

1. Згідно з цією главою у співробітництві може бути відмовлено, якщо:

- a) захід, що вимагається, може суперечити фундаментальним принципам правової системи запитуваної Сторони; або
- b) задоволення клопотання може завдати шкоди суверенітету, безпеці, громадському порядку або іншим суттєвим інтересам запитуваної Сторони; або
- c) на думку запитуваної Сторони, важливість справи, якої стосується клопотання, не виправдовує здійснення заходу, що вимагається; або
- d) злочин, якого стосується клопотання, є політичним чи фінансовим злочином; або
- e) запитувана Сторона вважає, що вжиття заходу, що вимагається, може суперечити принципу ne bis in idem; або
- f) злочин, якого стосується клопотання, не вважався б злочином за законодавством запитуваної Сторони у разі, якби підлягав її юрисдикції. Проте така підстава для відмови поширюється на співробітництво згідно з розділом 2 тільки в тій мірі, в якій допомога, що вимагається, передбачає примусові дії.

2. У співробітництві згідно з розділом 2, коли допомога, що вимагається, передбачає примусові дії, і згідно з розділом 3 цієї глави може також бути відмовлено, якщо заходи, що

вимагаються, не могли б бути вжиті згідно з внутрішнім законодавством запитуваної Сторони з метою розслідування чи судового розгляду в аналогічній внутрішній справі.

3. У випадках, передбачених законодавством запитуваної Сторони, у співробітництві, згідно з розділом 2, коли допомога, що вимагається, передбачає примусові дії, і згідно з розділом 3 цієї глави, може також бути відмовлено, якщо здійснення заходів, що вимагаються, або будь-яких інших аналогічних заходів суперечило б законодавству запитуючої Сторони або, у тому, що стосується компетентних властей запитуючої Сторони, якщо клопотання не санкціоноване суддею чи іншим судовим органом, включаючи державних обвинувачів, при цьому будь-яка з цих інстанцій повинна мати відношення до кримінальних справ.

4. У співробітництві згідно з розділом 4 цієї глави може також бути відмовлено, якщо:

- a) за законодавством запитуваної Сторони у зв'язку із злочином, якого стосується клопотання, конфіскація не передбачається; або
- b) без шкоди для зобов'язання за пунктом 3 статті 13 воно може суперечити принципам внутрішнього законодавства запитуваної Сторони щодо обмежень конфіскації, які стосуються співвідношення між злочином і:
 - i. економічною вигодою, яку можна було б розглядати як доход, одержаний внаслідок вчинення злочину; або
 - ii. власністю, яку можна було б розглядати як знаряддя вчинення злочину; або
- c) за законодавством запитуваної Сторони конфіскація не може більше бути застосована або здійснена у зв'язку із закінченням строку давності; або

- d) клопотання не стосується попереднього обвинувального вироку, або рішення, яке має судовий характер, чи заяви в такому рішенні про те, що був вчинений один або декілька злочинів, на підставі чого було ухвалено рішення про конфіскацію або вживаються заходи для його ухвалення; або
- e) конфіскація або не може бути забезпечена запитуючою Стороною або все ще може бути оскаржена у звичайному порядку; або
- f) клопотання стосується постанови про конфіскацію, яка випливає з рішення, прийнятого за відсутності особи, проти якої була ухвалена постанова, і, на думку запитуваної Сторони, судовий розгляд, здійснений запитуючою Стороною, внаслідок якого було ухвалене таке рішення, не забезпечив дотримання мінімальних прав на захист, які в обов'язковому порядку визнаються за кожною особою, проти якої висувається кримінальне обвинувачення.

5. Для цілей пункту 4.f цієї статті рішення не вважається прийнятим за відсутності особи, якщо:

- a) воно було затверджене або ухвалене після заперечень цієї особи; або
- b) воно було оскаржене, за умови, що апеляція була подана цією особою.

6. Оцінюючи, для цілей пункту 4.f цієї статті, чи були забезпечені мінімальні права на захист, запитувана Сторона зважає на те, чи намагалася ця особа навмисно уникнути відповідальності, або на те, що ця особа, маючи можливість законним шляхом оскаржити рішення, прийняте за її відсутності, вирішила не вдаватися до цього. Це також стосується випадків,

коли ця особа, одержавши відповідний виклик до суду, не з'явилася до суду і не просила відкласти слухання.

7. Сторона не повинна посилаючись на банківську таємницю як підставу для відмови у будь-якому співробітництві згідно з цією статтею. У випадках, передбачених законом, Сторона може вимагати, щоб прохання про співробітництво, яке може передбачати розкриття банківської таємниці, було санкціоноване суддею або іншим судовим органом, включаючи державних обвинувачів, при цьому будь-яка з цих інстанцій повинна мати відношення до кримінальних справ.

8. Без шкоди для підстави для відмови, передбаченої в пункті 1.a цієї статті:

- a) той факт, що особа, яка перебуває під слідством або щодо якої власті запитуючої Сторони ухвалили постанову про конфіскацію, є юридичною особою, не може використовуватися запитуваною Стороною як перешкода для будь-якого співробітництва згідно з цією главою;
- b) той факт, що фізична особа, щодо якої була ухвалена постанова про конфіскацію доходів, згодом померла, або той факт, що юридична особа, стосовно якої була ухвалена постанова про конфіскацію доходів, згодом була ліквідована, не може використовуватися як перешкода для надання допомоги відповідно до пункту 1.a статті 13.

Стаття 19 **Відкладення**

Запитувана Сторона може відкласти вжиття заходів у відповідь на клопотання, якщо такі заходи завдадуть шкоди розслідуванню або судовому розгляду, що здійснюється її органами.

Стаття 20

Часткове або умовне задоволення клопотання

Перед тим як відмовити у співробітництві згідно з цією главою або відкласти його, запитувана Сторона у разі необхідності після консультацій із запитуючою Стороною розглядає питання стосовно можливості задоволення клопотання частково або за таких умов, які вона вважає необхідними.

Розділ 6

Повідомлення і захист прав третіх сторін

Стаття 21

Повідомлення про документи

1. Сторони надають одна одній якнайширшу взаємну допомогу у врученні судових документів особам, щодо яких застосовуються прелімінарні заходи і конфіскація.

2. Ніщо в цій статті не заважає:

- a) можливості надсилання за кордон поштовими каналами судових документів безпосередньо особам;
- b) можливості судових посадових осіб, службовців чи інших компетентних органів Сторони походження здійснювати передачу судових документів безпосередньо через консульські установи цієї Сторони або через судових посадових осіб, службовців чи інші компетентні органи Сторони призначення, якщо Сторона призначення не заявить свого заперечення Генеральному секретарю Ради Європи під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання.

3. При врученні за кордоном судових документів особам, щодо яких застосовуються прелімінарні заходи або ухвалені постанови про конфіскацію у відправляючій Стороні, ця Сторона вказує, які засоби правового захисту такі особи мають згідно з її законодавством.

Стаття 22

Визнання іноземних рішень

1. Розглядаючи прохання про співробітництво згідно з розділами 3 і 4, запитувана Сторона визнає будь-яке судове рішення, ухвалене у запитуючій Стороні, стосовно прав, визнання яких вимагають треті сторони.

2. У визнанні може бути відмовлено, якщо:

- a) треті сторони не мали відповідної можливості для того, щоб відстояти свої права; або
- b) рішення є несумісним з вже прийнятим у запитуваній Стороні рішенням по цій самій справі; або
- c) воно є несумісним з громадським порядком запитуваної Сторони; або
- d) рішення було прийняте всупереч положенням про виключну юрисдикцію, передбачену законодавством запитуваної Сторони.

Розділ 7

Процедурні та інші загальні правила

Стаття 23

Центральний орган

1. Сторони визначають центральний орган або, у разі необхідності, органи, які відповідають за надсилання порушених

згідно з цією главою клопотань і відповіді на них, за виконання цих клопотань або їх передачу компетентним інстанціям для здійснення.

2. Кожна Сторона під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання повідомляє Генеральному секретарю Ради Європи назви і адреси органів, визначених на виконання пункту 1 цієї статті.

Стаття 24

Безпосередній зв'язок

1. Центральні органи підтримують між собою безпосередній зв'язок.

2. У термінових випадках прохання або повідомлення згідно з цією главою можуть надсилатися безпосередньо судовими органами, включаючи державних обвинувачів, запитуючої Сторони аналогічним органам запитуваної Сторони. В таких випадках через центральний орган запитуючої Сторони одночасно надсилається копія центральному органу запитуваної Сторони.

3. Будь-яке прохання або повідомлення згідно з пунктами 1 і 2 цієї статті може бути зроблене через Міжнародну організацію кримінальної поліції (Інтерпол).

4. Якщо прохання зроблене згідно з пунктом 2 цієї статті, а орган не має компетенції його розглядати, цей орган передає прохання до компетентної національної інстанції і безпосередньо повідомляє про це запитуючу Сторону.

5. Прохання або повідомлення згідно з розділом 2 цієї глави, які не передбачають примусових дій, можуть безпосередньо передаватися компетентними органами запитуючої Сторони компетентним органам запитуваної Сторони.

Стаття 25

Форма прохання і мови

1. Всі прохання згідно з цією главою складаються у письмовій формі. Можуть використовуватися сучасні засоби телекомунікації, такі як телефакс.

2. За винятком положень пункту 3 цієї статті, прохання або підтвердні документи не перекладаються.

3. Під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання будь-яка Сторона може передати Генеральному секретарю Ради Європи заяву про те, що вона залишає за собою право вимагати, щоб прохання до неї і підтвердні документи до таких прохань супроводжувалися перекладом на її мову або на одну з офіційних мов Ради Європи, або на таку з цих мов, яку вона вкаже. У цьому зв'язку вона може заявити про свою готовність приймати переклади на будь-яку іншу вказану нею мову. Інші Сторони можуть застосовувати принцип взаємності.

Стаття 26

Легалізація

Документи, що надсилаються згідно з цією главою, звільняються від усіх легалізаційних формальностей.

Стаття 27

Зміст прохання

1. Будь-яке прохання про співробітництво має містити:

- a) назву органу, який звертається із проханням, та органу, що проводить розслідування або судовий розгляд;
- b) предмет прохання і його причину;

- c) факти, включаючи відповідні факти (такі як дату, місце і обставини вчинення злочину), що стосуються розслідування або судового розгляду, за винятком прохання про повідомлення;
- d) коли співробітництво передбачає примусові дії:
 - i. текст положень, передбачених законом, або, коли це неможливо, виклад відповідного чинного закону; і
 - ii. вказівку на те, що захід, який вимагається, або будь-які інші аналогічні заходи могли б бути застосовані на території запитуючої Сторони згідно з її власним законодавством;
- e) У разі необхідності і у міру можливості:
 - i. детальні відомості про відповідну особу чи осіб, включаючи прізвище, дату і місце народження, громадянство і місце перебування, а у випадку юридичної особи - її місцезнаходження; і
 - ii. відомості про власність, стосовно якої надходить прохання про співробітництво, її місцезнаходження, її зв'язок з відповідною особою чи особами, будь-яке відношення до злочину, а також будь-яку наявну інформацію про частку інших осіб у цій власності; і
- f) визначення будь-якої конкретної процедури, якої, за бажанням запитуючої Сторони, необхідно дотримуватися.

2. Клопотання про прелімінарні заходи згідно з розділом 3 у зв'язку з арештом власності, відносно якої може бути ухвалена постанова про конфіскацію, що передбачає вимогу сплати

грошової суми, повинне також зазначати максимальну суму, відшкодування якої вимагається за допомогою цієї власності.

3. На додаток до інформації, наведеної в пункті 1, будь-яке прохання згідно з розділом 4 містить:

- a) у випадку застосування пункту 1.a статті 13:
 - i. засвідчену копію постанови про конфіскацію, ухваленої судом запитуючої Сторони, і виклад підстав, на основі яких була ухвалена постанова, якщо вони не зазначені в самій постанові;
 - ii. підтвердження, видане компетентним органом запитуючої Сторони, що постанова про конфіскацію може бути примусово виконана і що вона не підлягає оскарженню у звичайному порядку;
 - iii. інформацію стосовно обсягу виконання постанови; і
 - iv. інформацію щодо необхідності вжиття будь-яких прелімінарних заходів;
- b) у випадку застосування пункту 1.b статті 13 - виклад фактів, на які посилається запитуюча Сторона і які є достатніми для того, щоб запитувана Сторона була в змозі домогтися ухвалення постанови згідно з її внутрішнім законодавством;
- c) якщо треті сторони мали можливість вимагати визнання прав - документи на підтвердження цього.

Стаття 28

Прохання, сформульовані неналежним чином

1. Коли прохання не відповідає положенням цієї глави або надана інформація є недостатньою для розгляду прохання запитуваною Стороною, ця Сторона має право вимагати від запитуючої Сторони виправлення прохання або надання їй додаткової інформації.

2. Запитувана Сторона може встановлювати термін одержання таких виправлень або інформації.

3. До одержання необхідних виправлень або інформації стосовно прохання згідно з розділом 4 цієї глави запитувана Сторона може вжити будь-який із заходів, згаданих в розділах 2 або 3 цієї глави.

Стаття 29

Множинність прохань

1. Якщо запитувана Сторона отримує більше одного прохання згідно з розділами 3 або 4 цієї глави стосовно однієї і тієї ж особи або власності, множинність прохань не заважає цій Стороні розглядати прохання, що передбачають вжиття прелімінарних заходів.

2. У разі множинності прохань згідно з розділом 4 цієї глави запитувана Сторона розглядає питання про проведення консультацій із запитуючими Сторонами.

Стаття 30

Зобов'язання пояснювати причини

Запитувана Сторона пояснює причини прийняття будь-якого рішення про відмову від співробітництва, його відкладення або будь-яке умовне співробітництво згідно з цією главою.

Стаття 31

Інформація

1. Запитувана Сторона без зволікань інформує запитуючу Сторону про:

- a) вжиття заходів щодо прохання згідно з цією главою;
- b) кінцевий результат заходів, вжитих у зв'язку із проханням;
- c) рішення про відмову від будь-якого співробітництва, його відкладення або будь-яке умовне співробітництво, повністю або частково, згідно з цією главою;
- d) будь-які обставини, що роблять неможливим вжиття заходів, що вимагаються, або серйозним чином затримують їх; і
- e) у разі вжиття прелімінарних заходів на виконання прохання згідно з розділами 2 або 3 цієї глави, такі положення свого внутрішнього законодавства, які автоматично можуть привести до припинення прелімінарного заходу.

2. Запитуюча Сторона без зволікань інформує запитувану Сторону про:

- a) будь-який перегляд справи, рішення чи будь-який інший факт, на підставі якого дія постанови про конфіскацію повністю або частково припиняється; і
- b) будь-який розвиток подій, фактичний або правовий, на підставі якого вжиття будь-якого заходу згідно з цією главою більше не виправдовується.

3. Якщо Сторона на основі однієї і тієї ж постанови про конфіскацію звертається з клопотанням про конфіскацію до більш ніж однієї Сторони, вона інформує про це клопотання всі Сторони, які зачіпаються виконанням цієї постанови.

Стаття 32

Обмеження використання

1. Запитувана Сторона може обумовити задоволення клопотання тим, що отримані інформація або докази, без її попередньої згоди, не використовуватимуться і не передаватимуться властями запитуючої Сторони для проведення розслідування або судового розгляду, не зазначеного у клопотанні.

2. Кожна Сторона під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання, шляхом перепровадження заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, може заявити про те, що без її попередньої згоди інформація або докази, надані нею згідно з цією главою, не можуть використовуватися або передаватися властями запитуючої Сторони для цілей проведення розслідування або судового розгляду, не зазначеного в клопотанні.

Стаття 33

Конфіденційність

1. Запитуюча Сторона може вимагати, щоб запитувана Сторона не розголошувала факти і зміст клопотання, за винятком меж, необхідних для виконання клопотання. Якщо запитувана Сторона не може забезпечити необхідну конфіденційність, вона без зволікань інформує про це запитуючу Сторону.

2. Запитуюча Сторона, якщо це не суперечить фундаментальним засадам її національного законодавства і при наявності відповідного прохання, забезпечує конфіденційність будь-яких доказів і інформації, наданих запитуваною Стороною, крім випадків, коли їх розголошення є необхідним для проведення слідства або судового розгляду, зазначеного у клопотанні.

3. З урахуванням положень свого внутрішнього законодавства, Сторона, яка отримала незапитувану інформацію

згідно із статтею 10, задовольняє будь-яку вимогу щодо конфіденційності, висунуту Стороною, яка надає таку інформацію. Якщо інша Сторона не може задовольнити таку вимогу, вона без зволікань інформує про це Сторону, яка передала інформацію.

Стаття 34 **Витрати**

Звичайні витрати на виконання клопотання покриває запитувана Сторона. Якщо виконання клопотання вимагає додаткових або надзвичайних витрат, Сторони проводять консультації між собою з метою погодження умов виконання клопотання і шляхів покриття відповідних витрат.

Стаття 35 **Збитки**

1. Якщо та чи інша особа в судовому порядку заявляє позов про відшкодування збитків, які є наслідком діяльності або бездіяльності у зв'язку із співробітництвом згідно з цією статтею, зацікавлені Сторони у разі необхідності розглядають питання про проведення консультацій між собою з метою розподілу будь-якої належної суми збитків.

2. Сторона, яка стала учасницею спору про відшкодування збитків, докладає зусиль для сповіщення іншої Сторони про такий спір, якщо та Сторона може бути зацікавлена у такій справі.

Глава IV

ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 36 **Підписання та набрання чинності**

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи і державами, які не є членами Ради, але які

брали участь у її розробці. Ці держави можуть висловити свою згоду на обов'язковість для них Конвенції шляхом:

- a) підписання без застереження щодо ратифікації, прийняття чи затвердження; або
- b) підписання з умовою ратифікації, прийняття чи затвердження з подальшою ратифікацією, прийняттям чи затвердженням.

2. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття чи затвердження здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

3. Ця Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати, на яку три держави, принаймні дві з яких є членами Ради Європи, висловили свою згоду на обов'язковість для них цієї Конвенції відповідно до положень пункту 1.

4. Стосовно будь-якої держави, яка підписала цю Конвенцію і яка висловлюватиме свою згоду на обов'язковість для неї цієї Конвенції після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати висловлення згоди на обов'язковість для неї цієї Конвенції відповідно до положень пункту 1.

Стаття 37

Приєднання до Конвенції

1. Після набрання цією Конвенцією чинності Комітет міністрів Ради Європи після консультацій з державами-учасницями Конвенції може запропонувати будь-якій державі, яка не є членом Ради і яка не брала участі в її розробці, приєднатися до цієї Конвенції, у рішенні, що приймається більшістю голосів, передбаченою у статті 20.д Статуту Ради Європи, і одностайним

голосуванням представників Договірних Держав, які мають право засідати в Комітеті.

2. Стосовно будь-якої держави, що приєднується, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання документа про приєднання Генеральному секретарю Ради Європи.

Стаття 38

Територіальне застосування

1. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження чи приєднання може визначити територію (території), до якої застосовуватиметься ця Конвенція.

2. Будь-яка держава може в подальшому в будь-який час заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, визначену в цій заяві. Щодо такої території Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такої заяви Генеральним секретарем.

3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до двох попередніх пунктів, може стосовно до будь-якої території, визначеної в цій заяві, бути відкликана шляхом перепроводження повідомлення на ім'я Генерального секретаря. Відкликання набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 39

Відношення до інших конвенцій та угод

1. Ця Конвенція не зачіпає права і зобов'язання, що впливають з міжнародних багатосторонніх конвенцій, які стосуються спеціальних питань.

2. Учасники Конвенції можуть укладати між собою двосторонні або багатосторонні угоди з питань, які розглядаються в цій Конвенції, з метою доповнення або посилення її положень чи сприяння застосуванню викладених в ній принципів.

3. Якщо дві або більше Сторони вже уклали угоду чи договір з питання, яке розглядається цією Конвенцією, або іншим чином встановили між собою відносини у цьому питанні, вони мають право застосовувати замість цієї Конвенції таку угоду або такий договір чи відповідним чином регулювати такі відносини, якщо це сприяє міжнародному співробітництву.

Стаття 40

Застереження

1. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання може заявити про те, що вона вдається до одного або декількох застережень, передбачених в пункті 2 статті 2, пункті 4 статті 6, пункті 3 статті 14, пункті 2 статті 21, пункті 3 статті 25 і пункті 2 статті 32. Інші застереження не дозволяються.

2. Будь-яка держава, яка заявила застереження згідно з попереднім пунктом, може повністю або частково відкликати його шляхом перепроводження відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи. Відкликання набирає чинності від дати отримання Генеральним секретарем такого повідомлення.

3. Сторона, яка заявила застереження щодо якого-небудь положення цієї Конвенції, не може вимагати застосування цього положення будь-якою іншою Стороною; однак, якщо її застереження є частковим або умовним, вона може вимагати застосування цього положення у тому обсязі, в якому вона сама його прийняла.

Стаття 41

Поправки

1. Поправки до цієї Конвенції можуть бути запропоновані будь-якою Стороною, і вони повідомляються Генеральним секретарем Ради Європи державам-членам Ради Європи і кожній державі, яка не є членом Ради, але приєдналася до цієї Конвенції або якій було запропоновано приєднатися до цієї Конвенції відповідно до положень статті 37.

2. Будь-яка поправка, запропонована Стороною, передається в Європейський комітет з проблем злочинності, який подає Комітету міністрів свій висновок щодо запропонованої поправки.

3. Комітет міністрів розглядає запропоновану поправку і висновок Європейського комітету з проблем злочинності і має право прийняти поправку.

4. Текст будь-якої поправки, прийнятої Комітетом міністрів відповідно до пункту 3 цієї статті, направляється Сторонам для прийняття.

5. Будь-яка поправка, прийнята відповідно до пункту 3 цієї статті, набирає чинності на тридцятий день після того, як всі Сторони проінформують Генерального секретаря про її прийняття.

Стаття 42

Врегулювання спорів

1. Європейський комітет з проблем злочинності постійно інформується про тлумачення і застосування цієї Конвенції.

2. У разі виникнення між Сторонами спорів щодо тлумачення чи застосування цієї Конвенції вони намагаються врегулювати спір шляхом переговорів або у будь-який інший мирний спосіб на їхній розсуд, включаючи передачу спору на

розгляд Європейського комітету з проблем злочинності, арбітражного суду, рішення яких є обов'язковими для Сторін, або Міжнародного суду за згодою зацікавлених Сторін.

Стаття 43 **Денонсація**

1. Будь-яка Сторона може в будь-який час денонсувати цю Конвенцію шляхом перепровадження відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.

2. Така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

3. Однак ця Конвенція продовжує застосовуватися щодо здійснення згідно із статтею 14 конфіскації, клопотання про яку було заявлене згідно із положеннями цієї Конвенції до дати, на яку така денонсація набрала чинності.

Стаття 44 **Повідомлення**

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради і будь-яку державу, яка приєдналася до цієї Конвенції, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого документа про прийняття, затвердження чи приєднання;
- c) будь-яку дату набрання чинності цією Конвенцією відповідно до статей 36 і 37;
- d) будь-яке застереження, заявлене згідно з пунктом 1 статті 40;

- е) будь-яку іншу дію, будь-яке повідомлення або сповіщення, які стосуються цієї Конвенції.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено в Страсбурзі восьмого дня листопада місяця 1990 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожній державі-члену Ради Європи, державам, які не є членами Ради Європи, але які брали участь у розробці Конвенції, і будь-якій державі, якій запропоновано приєднатися до Конвенції.